

PERE GIMÉNEZ, HERMAFRODITA

«A la Grècia clàssica jo seria un déu»

Més enllà, o a mig camí, entre ell i ella, hi ha una zona quasi clandestina que els metges moderns anomenen intersexualitat. Parlen de contradiccions de criteris morfològics i de baixa probabilitat. ¿Qui sap? D'estadístiques, no n'hi ha. I, com que la justícia obliga registrar les criatures 15 dies després de néixer, els casos són resolts de seguida, formalment. Després, tot. Creïxer en una societat on la divisió sexual envaeix tots els àmbits, discernir i assumir la diferència, i lluitar, molt. És el cas de Pere Giménez, mèdium-curador, segons consta en la seva targeta personal.

Ell, Pere, va néixer amb tots els atributs: els d'home i els de dona. D'això fa ara 38 anys. Maria, la seva mare, encara recorda quan el doctor li va dir que el seu fill podia ser hermafrodita. «No sabia què significava aquesta paraula, però m'ho figurava». Maria i Leonardo, que havien vingut a Barcelona als anys 40, començaren a vendre les terres i el bestiar que tenien a Requena, València, i s'iniciaren les operacions. La Seguretat Social podia encarregar-se del cas, però els pares s'hi van oposar. «No me'n refiava. Me l'haurien desgraciat més». Maria va decidir no tenir més fills i, des d'aquell dia, es va dedicar exclusivament a encobrir aquella criatura que no arribava al quilo. «Era molt primet, tot pell».

—Pere, ¿de quin color era la roba que els teus pares t'havien comprat quan anaves a néixer?

—Blava, esperaven un nen.

—¿Com van reaccionar?

—Ho van assimilar perfectament, per això estic ací.

—¿Hi ha molts casos com el teu?

—És difícil que es doni un cas d'autèntic hermafrodita. Cada mil anys hi ha un cas com el meu. Ara bé, és clar; hi ha persones que tenen un conat d'hermafroditisme, però que són éssers que no tenen sensibilitat sexual. Jo sí que en tinc. Funciono com qualsevol home, una mica millor potser.

—L'hermafroditisme, normalment, és la manifestació externa dels òrgans sexuals d'ambdós sexes...

—Externa i, en el meu cas, també interna.

Només néixer, els seus pares no sabien què fer amb la roba blava que li havien comprat. Van assimilar perfectament que tenien un fill amb els dos sexes. Ell ho descobrí del tot als 18 anys. Només cada 1.000 anys es dóna un cas com el seu.

Carles Ruiz

—O sigui, ¿en un moment donat, mitjançant operacions, tu podies ser home o dona?

—Els metges consideraren que jo era un home, que s'havia d'operar però que jo era un mascle. La meua primera operació va ser quan tenia deu anys i als vint em feien l'última. En total, 24 operacions. Cada tres mesos, cada any... jo he passat sis mesos sense moure'm del llit. Estava malament. Tenia úter, matriu, el penis no tenia conducte... l'única cosa que no m'han pogut treure és el clitoris, perquè no es pot extirpar. Estic molt agraït al meu metge, perquè va fer un miracle.

DOMÈNEC UMBERT

—Una infantesa així és molt fotuda...

—Sí, però passa, te n'oblides. És una infantesa una mica ambigua, lenta. No pots sortir al carrer, perquè portes una sonda tot el dia a sobre. No pots saltar, no pots córrer, no pots jugar. Al principi et diuen que estàs malalt i que t'han d'operar, i després comences adonar-te que no has nascut bé del tot, que passa alguna cosa.

—¿I quan vas desvelar el misteri?

—Als 18 anys, quan em van dir que havien de tancar-me la vagina. Deien que, com que jo era realment un home, la vagina oberta només em faria mal, però que si en el meu interior hi havia senti-

«Lligue per la meua manera de ser, no sóc precisament Robert Redford.»

ments de dona, doncs, la deixarien. I jo, en el meu interior, notava que no. Si ets una persona que veus una dona i t'agrada, és que ets un home, suposo, ¿oi?

—¿No te'n penediràs?

—No, no. És un pas correcte, però si me'n penedixo molt, crec que es pot descosir, ¿no?, he, he.

—Però abans d'això, amb el contacte amb d'altres nens i nenes, havies de tenir-ne un indici, veure que no tot coincidia...

—Sí. Jo devia tenir set anys i estava amb un amic meu. L'Antoni i jo vam anar a fer un pis. L'acabaven d'operar de fimosis i, com que també m'havien d'operar, vam comparar. Jo em vaig adonar que no érem iguals, i llavors vaig preguntar. Em van dir que per això m'operaven, per posar-me igual que l'Antoni.

—¿Què passava pel teu cap entre operació i operació?

—El meu món interior era ple de preocupacions. La meua vida consistia en dies i dies en el llit i amb molta por pels carros de cura. Sentir el soroll del carro quan s'apropava, la cura del matí que et feia mal... va ser una infància de lluita, pensant a posar-me bé, a menjar, «menja molt» em deien. Després, la por a una altra operació. No m'ho deien fins al mateix moment de portar-me al quiròfan perquè no volia adormir-me, l'instint de conservació potser. M'agarrava a

la meua mare i li deia que no em deixés, que m'anaven a matar. Jo vaig començar a viure als vint anys.

—¿Quina va ser la primera cosa que vas fer?

—Sortir, divertir-me. Cantava en un grup, com es deia als anys seixanta. Això sí, anava molt a ballar perquè em recordava quan jo estava en l'hospital i hi havia una festa o una revetlla i no podia anar-hi. En acabar el batxillerat, vaig dedicar-me a la meua recuperació. Vaig passar moltes temporades a València. I vaig començar a fer coses: fotografia, electrònica, delineant... però car no encaixava.

—¿I ara?

—Després de sortir en *Interviú* tot ha canviat. Vaig començar a actuar. Abans ho intentava, però... on actues ara abans no t'acceptaven, perquè no eres ningú. Jo primer feia de *showman*, però ara només faig hipnosi col·lectiva. He actuat quasi a tot l'estat. D'altra banda d'ací a un mes acabaré els meus estudis de medicina naturista.

—Pere, ¿ets insòlit?

—Suposo que sí.

—¿T'han fet ofertes, diguem-ne estranyes?

—Sí, m'han trucat revistes eròtiques estrangeres. Volien que jo fes pornografia. Em donaven tres milions de pessetes per cada vegada. També m'han oferit de treballar en pel·lícules eròtiques de la Color Climax Corporation. Les he rebutjades totes. És correcte que jo mostri científicament el meu cos, però el que vaig fer per *Interviú* ja no ho tornaria a fer.

—¿Perquè ho vas fer, doncs?

—Pels diners, evidentment, però també em va interessar exposar el meu cas públicament per treure de sobre els complexos a la gent i, bé, perquè em vaig dir que podia ser un bon trampolí... i no m'ha anat malament.

—Sembla que no t'ha perjudicat gaire ser hermafrodita...

—He sabut aprofitar-me de les circumstàncies. De tota manera, pensa que a Grècia jo hauria sigut un déu.

—¿T'han rebutjat alguna vegada?

—Bé, si es pot dir un rebuig... fa anys vaig oferir un reportatge meu al programa *Vivir cada dia* i el rebutjaren. Jo els vaig dir que tenia tant de dret de sortir com un transvestit. Llavors, em van contestar amb una carta molt dèspota, on el director, Puértollas, deia que el meu cas no era «susceptible de transformar en un guió i una realització», com els que ells feien. Em va passar una cosa molt

semblant amb el programa de l'Àngel Casas. Va haver-hi contactes i, finalment, un col·laborador seu em va dir que no. Temps després, el mateix Àngel Casas declarava en una entrevista a un diari que «no és fàcil mostrar en televisió l'hermafroditisme d'un cavaller». Jo no pretenia mostrar res. El que volia fer era una sessió d'hipnosi col·lectiva i parlar del meu cas, però ja veus. Jo crec que sóc una notícia per tot el món, ¿oi? De fet, he rebut una carta de la Mercedes Milà i, segurament, sortiré en el seu programa.

—¿Ets diferent?

—No. Em veig com una altra persona qualsevol, però sí que em noto distint.

—¿Quina és la diferència?

—Vull dir distint, perquè em sento poderós i puc fer coses, és a dir, puc curar. Em sento distint quan veig una persona, la miro i, a vegades, li dic: vostè pateix del ronyó. Això no és ser superior, és riquesa humana.

—Dius que tens magnetisme, ¿es deu al teu hermafroditisme?

—Jo crec que sí, perquè tothom neix per a fer alguna cosa. A poc a poc, se m'ha anat desvetllant que podia hipnotitzar i que tinc poders magnètics en les mans.

—¿Quins problemes té la gent que et visita?

—Hi ha molta artrosi i també ve molta gent amb dolors diferents i, sobretot, gent que vol deixar de fumar. Aplico l'electropuntura, la hipnosi i les meves mans... el que sí et puc dir és que on poso les mans la gent es posa bé.

—La gent, quan et coneix, ¿com reacciona?

—Normalment, bé. Hi ha de tot. Em recordo d'una anècdota que em va passar poc després d'haver sortit en *Interviú*. Em trobava en una discoteca, amb gent famosa, i un senyor se'm va adreçar, em va donar la mà i em va dir: «Vosté té un parell de collons».

—¿Què penses del masclisme?

—No m'agrada gens. Tots som iguals, tant la dona com l'home.

—¿Convius, a vegades, amb allò femení?

—Bé, potser jo sóc una persona més sensible, tinc molta tendresa, però no tinc pensaments femenins.

—Pere, ¿has fet la mili?

—No. Primer vaig demanar pròrrogues i després em van fer un reconeixement i van veure que no podia fer exercicis físics forts i vaig quedar

exempt. I tampoc no em preocupa molt, perquè la mili és una cosa que fa nosa. Si jo hagués pogut fer-la, m'hauria declarat objector de consciència.

—¿Has pensat a casar-te i tenir fills?

—Sí, però crec que encara no ha arribat el moment.

—¿Els teus fills podrien ser hermafrodites?

—Amb un cas tan infreqüent com el meu, les probabilitats són mínimes.

—¿Tens promesa?

—No, ara no. Ara estic de vacances, perquè, si no, les dones t'absorbeixen el cap i no podria acabar les meves memòries.

—¿T'has enamorat?

—Moltes vegades. Encara estic cercant la dona de la meua vida, i crec que la trobaré. He viscut en parella durant un any, però es va acabar per gelosia.

—¿Teva?

—No, d'ella.

—¿Lligues molt?

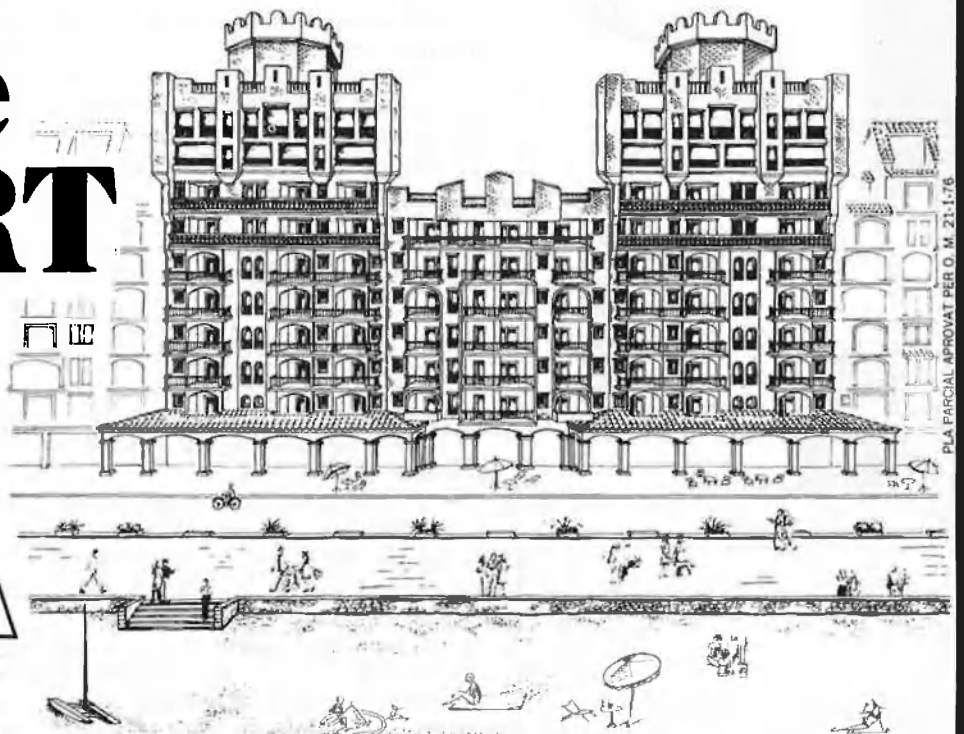
—Doncs, sí.

—¿A què ho atribueixes?

—Crec que és la meua forma de ser, no sóc precisament Robert Redford. □

torre QUART

PORT SAPLAYA

HABITATGES PLATJA de DOS I TRES DORMITORIS I BAIKOS COMERCIALS
des de 3.917.760 ptes. • mínima entrada • finançació fins a 20 anys.

• INFORMACIÓ I VENDES: Autopista València-Barcelona, Km 4,6 (EIXIDA 2), tel. 96/371 36 11
• I en FICSA. Pau, 11, Tels. 96/332 34 02-3-4. 46003-VALÈNCIA.